

lirică de frumoasă ținută —, al doilea gășind o mare varietate de nuanțe și de colorit, pentru a sublinia latura misterioasă, ireală a personajului. Ambii au părut încă insuficient familiarizați cu rolul, care le poate oferi în viitor prilejul unor creații pe un plan valoric superior. Ioan Hovorov a conturat cu mult aplomb actoricesc rolul lui Daland, dar a întâmpinat dificultăți pentru a face față cerințelor partiturii în registrul înalt. Personajul Sentei și-a aflat în Mariana Stoica o bună interpretă în momentele de izbucniri violente, dar nu în egală măsură în pasajele de expresie lirică. George Lambrache a fost un Erik romantic, foarte „wagnerian de prima manieră”; într-un rol nu prea consistent pe plan dramaturgic, el a reușit să dea eroului său un profil, impunându-se și din punct de vedere pur vocal, mai ales printr-un registru înalt strălucitor. În alte roluri, Iulia Buciuceanu (Mary) și Antonius Nicolescu (Cirmaciul) au corespuns cerințelor, prima mai mult, al doilea parțial.

Dacă, ajunși la capătul acestei cronici, tragem linia pentru a realiza o adunare finală, constatăm că balanța înclină sensibil spre aprecierile nefavorabile. Lucrul este cu atât mai regretabil, cu cât premierele nu sînt prea frecvente la Opera română, iar cele din creația lui Wagner constituie adevărate rarități. Este păcat — și în fond, greu de explicat — ca, avînd la dispoziție forțe artistice remarcabile, prima scenă lirică a țării să nu fie capabilă să realizeze spectacole la nivelul exigențelor în permanentă creștere ale publicului nostru. Iată o constatare care merită o analiză mai aprofundată ținînd la găsirea măsurilor destinate să ducă la revirimentul mult așteptat.

E. E.

Concert coral Nicolae Niculescu

Am așteptat cu interes apariția dirijorului Nicolae Niculescu la pupitrul coralei Filarmonicii „George Enescu”, apreciîndu-l ca un muzician valoros, profund preocupat de problemele interpretării corale. Paralel cu activitatea didactică pe care o desfășoară în cadrul Liceului de muzică nr. 1 din București, Nicolae Niculescu găsește timpul și dispoziția necesare activității concertistice.

Este de semnalat că datorită muncii sale, Liceul de muzică nr. 1 se poate mîndri la ora actuală cu o formație școlară, capabilă să abordeze cele mai dificile creații corale contemporane.

În concertul prezentat la Ateneu, prima parte a cuprins muzică universală: un madrigal de Luca Marenzio, un chanson de J. Planson, un coral de J. S. Bach, *Felicester* de Randall Thomson, două cîntece din folclorul negru, prelucrate de Anders Orwall, *Tu iarnă, ce urîtă ești* de Claude Debussy, un cîntec de Șebalin și foarte dificila miniatură, *Cîntă lăutare*, de K. Szymanowski — ce s-a bucurat de o realizare notabilă, în care am apreciat și calitatea vocii sopranei Paulina Ciocmărean-Stavrance.

Partea a doua a concertului, dedicată muzicii românești, ne-a readus în atenție cîteva autentice

valori din patrimoniul muzicii noastre corale: *Se ceartă cucul cu corbul* de Paul Constantinescu, *Hai mindră* de Alexandru Pașcanu, *Alunelul oltenesc* de Nicolae Lungu, două madrigale de Doru Popovici și Tiberiu Olah, *Ninge* de Constantin Palade și *Cîntec voinicesc*, în primă audiție, de Gh. Dumitrescu. Întreaga manifestare s-a bucurat de participarea atentă și sensibilă a coralei Filarmonicii.

Orchestra simfonică a tineretului din București

Uniunea Tineretului Comunist, Comitetul pentru Cultură și Educație Socialistă al sectorului 1 și Ateneul Tineretului au organizat primul concert al Orchestrei simfonice a tineretului din București, veritabil eveniment ce se adaugă entuziastelor inițiative de propagare a muzicii în rîndul tineretului. Tînărul dirijor Nicolae Racu a realizat un concert bazat pe un repertoriu variat: *Rapsodia a II-a* de George Enescu, *Concertul pentru violoncel* de Dvorak, *Concertul III pentru pian* de Beethoven și *Uvertura Eurianthe* de Weber. Orchestra a avut multe momente de strălucire, mai ales în cele solistice. S-ar cere o mai mare diversificare a componenței formației, obiectiv care, în nici un caz, nu poate fi ocolit pe viitor. Andrei Csaba, solistul *Concertului pentru violoncel*, a constituit o prezență sensibilă, reliefată, în special în *andante*, iar Tudor Dumitrescu, foarte dotatul nostru pianist, ne-a atras atenția, în dificilul concert de Beethoven, printr-o frazare inteligentă, un *rubato* condus cu finețe și bun gust, totul fiind supus unui tonus dinamic ireproșabil.

ANTON DOGARU

„Hanul cu cîntece”

Concertul-spectacol *Hanul cu cîntece*, al Ansamblului „Rapsodia Română”, reprezintă de fapt cea de a treia premieră pe care acest colectiv artistic a prezentat-o publicului bucureștean în scurtul răgaz de la deschiderea stagiunii 1973—1974. În *Hanul cu cîntece*, concepția scenografică (Elena Forțu) și regizorală (Petru Mihail) abordează formula concertului-spectacol, scenariul fiind semnat de Angel Cîrstea și Petru Mihail. Acestora li s-au alăturat, într-o deplină armonie, izbutita coregrafie a lui Ștefan Gheorghiu, ca și mîna sigură a dirijorului Victor Popescu, în conducerea aparatului vocal-instrumental.

Realizatorii spectacolului și-au propus, în *Hanul cu cîntece*, să limiteze sfera tematică, a obișnuitului spectacol folcloric de gen, printr-o înmănunchiere de cîntece de petrecere, populare și romanțe, distribuite succesiv, într-o desfășurare antrenantă, bine cizelată sub raportul redării artistice, pe canavaua pastelată și multicoloră a unei adevărate parăzi a costumelor populare din aproape toate zonele folclorice ale țării. Întreaga acțiune se desfășoară în